

Judikatūras krājums

TIESAS RĪKOJUMS (apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma palāta)

2023. gada 8. maijā *

Apelācijas sūdzība – Eiropas Savienības preču zīme – Apelācijas sūdzību pieļaujamība – Tiesas Reglamenta 170.b pants – Pieteikums, kas pierāda jautājuma nozīmīgumu Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai – Apelācijas sūdzības daļēja pieļaujamība

Lietā C-776/22 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2022. gada 20. decembrī iesniegusi

Studio Legale Ughi e Nunziante, Roma (Itālija), ko pārstāv *L. Cascone, A. Clemente, F. De Filippis*, un *A. Marega, avvocati*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otrs lietas dalībnieks:

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO),

atbildētājs pirmajā instancē,

TIESA (apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētāja vietnieks L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*] (referents),

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā tiesneša referenta priekšlikumu pēc ģenerālvokāta Ž. Rišāra Delatūra [*J. Richard de la Tour*] uzklaušanās,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

- Studio Legale Ughi e Nunziante* apelācijas sūdzībā lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2022. gada 10. oktobra rīkojumu *Studio Legale Ughi e Nunziante/EUIPO – Nunziante et Ughi* (“UGHIE NUNZIANTE”) (T-389/22, nav publicēts, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais rīkojums”),

* Tiesvedības valoda – itāļu.

EU:T:2022:662), ar kuru tā noraidīja *Studio Legale Ughi e Nunziante* prasību atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) Apelācijas piektās padomes 2022. gada 8. aprīļa lēmumu (lieta R 407/2021-5) par preču zīmes “Ughi e Nunziante” atcelšanas procesu.

Par pieteikumu apelācijas sūdzības atzīšanai par pieļaujamu

- 2 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58.a panta pirmo daļu apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas nolēmumu, kas attiecas uz neatkarīgas EUIPO apelācijas padomes lēmumu, izskata vienīgi tad, ja Tiesa iepriekš ir atzinusi šīs apelācijas sūdzības pieļaujamību.
- 3 Atbilstoši šo statūtu 58.a panta trešajai daļai apelāciju atzīst par pieļaujamu – pilnībā vai daļēji – saskaņā ar Tiesas Reglamentā precizēto kārtību, ja tajā ir izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai.
- 4 Kā noteikts Tiesas Reglamenta 170.a panta 1. punktā, minēto statūtu 58.a panta pirmajā daļā paredzētajās situācijās apelācijas sūdzības iesniedzējs pievieno savai apelācijas sūdzībai pieteikumu par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu, kurā tas izklāsta apelācijas sūdzībā izvirzīto jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, un kurā ir iekļauti visi nepieciešamie elementi, lai Tiesa varētu lemt par šo pieteikumu.
- 5 Saskaņā ar minētā Reglamenta 170.b panta 1. un 3. punktu Tiesa pēc iespējas ātrāk lemj par pieteikumu par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu, izdodot motivētu rīkojumu.
- 6 Piemērojot šī paša Reglamenta 170.b panta 4. punkta otro teikumu, iepriekšējā punktā minēto rīkojumu kopā ar apelācijas sūdzību izsniedz attiecīgās lietas Vispārējā tiesā dalībniekiem un, ja apelācijas sūdzība tiek atzīta par daļēji pieļaujamu, tajā ir precizēti apelācijas sūdzības pamati vai to daļas, uz kuriem ir jāattiecas atbildes rakstam uz apelācijas sūdzību.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja argumenti

- 7 Pieteikuma par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka tās apelācijas sūdzības trīs pamati attiecas, pirmkārt, uz Vispārējās tiesas Reglamenta 119. un 126. panta pārkāpumu, otrkārt, uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta, kā arī Vispārējās tiesas Reglamenta 51. panta pārkāpumu un, treškārt, uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. un 52. panta, kā arī, iespējams, uz Vispārējās tiesas Reglamenta 51. panta 4. punkta un 55. panta 1. punkta pārkāpumu, kuros visos izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei un attīstībai.
- 8 Tā tas būtu pirmā apelācijas sūdzības pamata gadījumā, kurā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Vispārējās tiesas Reglamenta 119. un 126. pantu, jo šis rīkojums nav pietiekami pamatots. Proti, pārsūdzētajā rīkojumā neesot iekļauti nekādi argumenti, kas pamatotu prasības par advokāta neatkarību piemērojamību gadījumā, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs ir advokātu birojs, kura biedri turklāt ir tā pārstāvji Vispārējā tiesā. Turklāt Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 16. punktā neesot pamatojusi savu konstatējumu, saskaņā ar kuru tas vien, ka pilnvarotie advokāti ir apvienības biedri, varēja izslēgt viņu neatkarību.

- 9 Ar otro apelācijas sūdzības pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pārkāpusi Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. pantu un Vispārējās tiesas Reglamenta 51. pantu, jo nav ņēmusi vērā Tiesas judikatūru par advokāta neatkarības prasību, saskaņā ar kuru ar šo prasību aizsargātās intereses ir klienta interešu aizsardzība un aizstāvība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 14. jūlijs, *Universität Bremen/REA*, C-110/21 P, EU:C:2022:555).
- 10 Tādējādi Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatīdama, ka advokātu biroja – kas Vispārējā tiesā ir prasītājs – partneris neesot bijis neatkarīgs. Proti, šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, pirmkārt, ka Itālijas tiesību sistēmā nepastāv nekādas darba attiecības starp profesionālu apvienību un kādu no tās biedriem, jo advokāta profesija Itālijā ir strukturāli nesaderīga ar algotu nodarbinātību Itālijas tiesību izpratnē. Otrkārt, pakalpojumu sniegšana apvienībai, ko veic tās biedri, pilnībā atbilst šo tiesību un profesionālās ētikas noteikumiem, kuri reglamentē profesijas praktizēšanu Itālijā un kuros esot paredzēts advokāta neatkarības pienākums.
- 11 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja atgādina Tiesas judikatūru, kas izriet no 2022. gada 24. marta sprieduma *PJ un PC/EUIPO* (C-529/18 P un C-531/18 P, EU:C:2022:218, 72. punkts), atbilstoši kurai ar to, ka starp advokātu un viņa klientu pastāv jebkādas civiltiesiskas līgumattiecības, nepietiek, lai uzskatītu, ka šis advokāts ir situācijā, kas acīmredzami mazina viņa spēju aizstāvēt klienta intereses saskaņā ar neatkarības kritēriju. Patiesībā advokāta, kurš ir advokātu biroja partneris un kuru šis birojs ir pilnvarojis būt par apelācijas sūdzības iesniedzēju Eiropas Savienības Vispārējā tiesā, situācija neradot nekādu interešu konfliktu, bet drīzāk gan varot nozīmēt kopīgas intereses.
- 12 Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēja secina, ka pārsūdzētais rīkojums “sakņojas” senākā tiesu praksē un tajā nav ņemta vērā nesenā šīs judikatūras “pārorientācija”, ko veikusi Tiesa, un tas varētu būtiski kaitēt Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei un attīstībai.
- 13 Ar trešo apelācijas sūdzības pamatu, kas attiecas uz Hartas 47. un 52. panta pārkāpumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ļāvusi novērst trūkumus prasības pieteikumā, jo šāda trūkumu novēršana nav skaidri paredzēta tās Reglamentā, un tāpēc automātiski ir atzinusi prasību par nepieņemamu. Tādējādi Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā faktu, ka prasība par advokāta neatkarību izriet no judikatūras struktūras un šajā ziņā trūkumu novēršana nav tieši paredzēta, jo nav normu, kas attiektos uz neatkarību. Turklāt šī prasība esot tikusi nostiprināta, pārkāpjot nepieciešamību pēc tiesiskā regulējuma Hartas 52. panta izpratnē.
- 14 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka gadījumā, ja netiek nodrošināta pārstāvība, prasības pasludināšanas par nepieņemamu automātiskums neatbilstu tiesību uz piekļuvi tiesu sistēmai būtiskajam saturam, samērīguma principam, kā arī dalībvalstu kopīgajām konstitucionālajām tradīcijām un Savienības dalībvalstu tiesību aktiem un praksei.
- 15 Tomēr no iepriekš minētā izrietot, ka ar trešo pamatu tiek izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei un attīstībai, pretējā gadījumā tiktu nopietni pārkāptas Hartā nostiprinātās tiesības un Hartas normas par iespējām ierobežot šīs tiesības.

Tiesas vērtējums

- 16 Iesākumā jānorāda, ka tieši apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jāpierāda, ka tā apelācijas sūdzībā uzdotie jautājumi ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai (rikojums, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 17 Turklāt, kā izriet no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58.a panta trešās daļas, to aplūkojot kopsakarā ar Tiesas Reglamenta 170.a panta 1. punktu un 170.b panta 4. punkta otro teikumu, pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu ir jāietver visi elementi, kas nepieciešami, lai Tiesa varētu lemt par šo pieteikumu un, ja tā tiek atzīta par daļēji pieļaujamu, noteikt apelācijas sūdzības pamatus vai to daļas, uz kuriem jāattiecas atbildes rakstam uz apelācijas sūdzību. Protī, tā kā minēto statūtu 58.a pantā paredzētā iepriekšēja apelācijas sūdzības pieļaujamības vērtējuma mehānisma mērķis ir ierobežot Tiesas pārbaudi, to attiecinot vienīgi uz jautājumiem, kas ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, Tiesai apelācijas tiesvedībā ir jāizskata vienīgi tie apelācijas sūdzības pamati, kuros ir izvirzīti šādi jautājumi un kurus ir pierādījis apelācijas sūdzības iesniedzējs (rikojumi, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 21. punkts, un 2023. gada 30. janvāris, *bonnanwalt/EUIPO*, C-580/22 P, EU:C:2023:126, 11. punkts).
- 18 Tādējādi pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu katrā ziņā skaidri un precīzi jānorāda pamati, uz kuriem balstīta apelācijas sūdzība; ar tādu pašu precizitāti un skaidrību jānorāda tiesību jautājums, kas izvirzīts katrā pamatā, jāprecizē, vai šis jautājums ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, un konkrēti jānorāda iemesli, kādēļ šis jautājums ir nozīmīgs attiecībā pret izvirzīto kritēriju. Runājot īpaši par apelācijas sūdzības pamatiem, pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu ir jāprecizē Savienības tiesību norma vai judikatūra, kas tikusi pārkāpta ar pārsūdzēto spriedumu vai rīkojumu, īsumā jāizklāsta, kā izpaužas tiesību kļūda, kuru, kā apgalvots, pieļāvusi Vispārējā tiesa, un jānorāda, cik lielā mērā šī kļūda ir ietekmējusi pārsūdzētā sprieduma iznākumu. Ja apgalvotā tiesību kļūda izriet no judikatūras neievērošanas, pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu īsumā, taču skaidri un precīzi jāizklāsta, pirmkārt, kur rodama apgalvotā pretruna, norādot gan pārsūdzētā sprieduma vai rīkojuma punktus, kurus apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējs, gan Tiesas vai Vispārējās tiesas nolēmuma punktus, kas nav tikuši ievēroti, un, otrkārt, jāmin konkrēti iemesli, kādēļ šāda pretruna izraisa jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai (rikojumi, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 22. punkts, un 2023. gada 30. janvāris, *bonnanwalt/EUIPO*, C-580/22 P, EU:C:2023:126, 12. punkts).
- 19 Atbilstoši principam, saskaņā ar ko pierādīšanas pienākums ir pieteikuma par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu iesniedzējam, apelācijas sūdzības iesniedzējam jāpierāda, ka neatkarīgi no tiesību jautājumiem, uz kuriem tas norāda apelācijas sūdzībā, tajā ir izvirzīts viens vai vairāki jautājumi, kas ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, un šī kritērija tvērums pārsniedz pārsūdzētā sprieduma robežas un galu galā – apelācijas sūdzības robežas (rikojums, 2022. gada 16. novembris, *EUIPO/Nowhere*, C-337/22 P, EU:C:2022:908, 32. punkts, un 2023. gada 30. janvāris, *bonnanwalt/EUIPO*, C-580/22 P, EU:C:2023:126, 15. punkts).

- 20 Šāds pierādījums pats par sevi nozīmē, ka ir jāpierāda gan šo jautājumu esamība, gan nozīmīgums, balstoties uz konkrētiem un attiecīgajai lietai atbilstošiem elementiem, nevis tikai uz vispārīga rakstura apsvērumiem (rikojums, 2022. gada 16. novembris, *EUIPO/Nowhere*, C-337/22 P, EU:C:2022:908, 33. punkts, un 2023. gada 30. janvāris, *bonnanwalt/EUIPO*, C-580/22 P, EU:C:2023:126, 16. punkts).
- 21 Šajā gadījumā jākonstatē, pirmām kārtām, ka pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu ir precīzi un skaidri norādīti trīs apelācijas sūdzībā izvirzītie pamati, pirmais no kuriem attiecas uz Vispārējās tiesas Reglamenta 119. un 126. panta pārkāpumu, otrais – uz nepareizu Tiesas judikatūras attiecībā uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta trešās daļas, kā arī uz Vispārējās tiesas Reglamenta 51. panta piemērošanu un trešais – uz Hartas 47. un 52. panta, kā arī, iespējams, Vispārējās tiesas Reglamenta 51. panta 4. punkta un 55. panta 1. punkta pārkāpumu.
- 22 Otrām kārtām, attiecībā uz pirmo pamatu jānorāda, ka pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu ir juridiski pietiekami izklāstīts, kā izpaužas apgalvotā kļūda, kas izriet no Vispārējās tiesas Reglamenta 119. un 126. panta pārkāpuma. Proti, no šā pieteikuma izriet, ka minētā apgalvotā kļūda ir saistīta ar apstākli, ka, pirmkārt, pārsūdzētais rīkojums nav pietiekami pamatots, jo Vispārējā tiesa ir atsaukusies tikai uz vienu no saviem agrākajiem lēmumiem, kurā tā arī nav pamatojusi prasības par advokāta neatkarību piemērojamību gadījumā, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs ir advokātu birojs un ja kāds no tā biedriem to pārstāv Vispārējā tiesā, tomēr nesniedzot pilnīgu argumentāciju šajā jautājumā. Otrkārt, lai gan Vispārējā tiesa to ir minējusi pārsūdzētajā rīkojumā, tā neesot ņēmusi vērā un piemērojusi jaunāko Tiesas judikatūru šajā jomā.
- 23 Turpretī, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja savā pirmajā pamatā ir norādījusi izvirzīto jautājumu – kas būtībā saistīts ar to, lai noteiktu, vai gadījumā, ja Vispārējā tiesa, aplūkojot attiecīgo jautājumu, pēc analogijas atsaucas vienīgi uz agrākiem lēmumiem, nesniedzot par to pilnīgus argumentus, nav ticis norādīts pamatojums –, tā katrā ziņā juridiski pietiekami nepierāda, kādā ziņā apgalvotā pamatojuma neesamība pārsūdzētajā rīkojumā rada jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai. Proti, apelācijas sūdzības iesniedzēja, kas atsaucas tikai uz vispārīgiem argumentiem, nav iesniegusi nevienu pierādījumu, ka šajā pamatā būtu izvirzīts jautājums, kura nozīme pārsniegtu pārsūdzētā rīkojuma robežas un, galu galā, tās apelācijas sūdzības robežas.
- 24 Trešām kārtām, attiecībā uz apelācijas sūdzības otrajā pamatā izvirzīto jautājumu ir jākonstatē, ka pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu ir juridiski pietiekami izklāstīts, kā izpaužas apgalvotā kļūda, kas izriet no judikatūras neievērošanas, ciktāl šī apgalvotā kļūda ir ietekmējusi pārsūdzētā rīkojuma rezultātu, un konkrēti iemesli, kuru dēļ šāda kļūda, pieņemot, ka tā ir pierādīta, rada jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai.
- 25 No šī pieteikuma izriet, ka apgalvotā kļūda ir saistīta ar to, ka judikatūra 2022. gada 14. jūlija spriedumā *Universität Bremen/REA* (C-110/21 P, EU:C:2022:2022:555, 67. punkts), saskaņā ar kuru Savienības tiesībās paredzētā prasība par advokāta neatkarību ir jāinterpretē tā, lai nepieņemamības gadījumu skaitu samazinātu, to atzīstot tikai tad, ja ir acīmredzams, ka attiecīgais pārstāvis nespēj nodrošināt viņam uzticēto aizstāvības uzdevumu, cik vien labi iespējams, istenojot sava klienta intereses, un tādējādi šis pārstāvis pēdējā minētā interesēs būtu jānoraida, pārsūdzētajā rīkojumā nav tikusi ņemta vērā. Taču atbilstoši minētajam pieteikumam, ja šāda kļūda tiktu konstatēta, prasība Vispārējā tiesā būtu bijusi pieņemama.

- 26 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja otrajā pamatā norāda izvirzīto jautājumu, kas būtībā ir par to, vai judikatūra, kas izriet no 2022. gada 14. jūlija sprieduma *Universitāt Bremen/REA* (C-110/21 P, EU:C:2022:555, 67. punkts) par Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta trešās daļas piemērošanu, nozīmē, ka advokāti, kuri ir advokātu biroja biedri un kurus tas pilnvarojis, atbilst neatkarības prasībai, ko ir noteikusi Tiesa. Uzsverot, ka Itālijas tiesībās nepastāv nekādas darba tiesiskās attiecības starp advokātu profesionālu apvienību un kādu no tās biedriem un ka šīs apvienības pārstāvēšanai tiesā pilnvarotajam biedram nevar būt interešu konflikts ar šo apvienību, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka tās otrajā pamatā izvirzītais tiesību jautājums pārsniedz apelācijas sūdzības robežas, jo atbildei uz šo jautājumu būtu ietekme, kas varētu būt daudz plašāka salīdzinājumā vienīgi ar šīs lietas ietekmi. Šādi rīkodamās, apelācijas sūdzības iesniedzēja izklāsta konkrētus iemeslus, kuru dēļ šis jautājums ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai.
- 27 Ceturtām kārtām, attiecībā uz trešajā apelācijas sūdzības pamatā izvirzīto jautājumu ir jākonstatē, ka pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu juridiski pietiekami ir izklāstīts, kā izpaužas apgalvotā kļūda, kas izriet no judikatūras neievērošanas, ciktāl šī apgalvotā kļūda ir ietekmējusi pārsūdzētā rīkojuma iznākumu, un konkrēti iemesli, kuru dēļ šāda kļūda, pieņemot, ka tā ir pierādīta, rada jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai.
- 28 Proti, no šī pieteikuma izriet, ka apgalvotā tiesību kļūda būtībā ir saistīta ar apstākli, ka Vispārējā tiesa pēc tam, kad tā bija atzinusi trīs advokātu, kuri tajā pārstāvēja prasītāju, neatkarības neesamību, konstatēja, ka Vispārējās tiesas Reglamentā nav skaidri paredzēta nekāda iespēja trūkumu novēršanai. Pretējā gadījumā apelācijas sūdzības iesniedzējai būtu bijusi iespēja novērst prasības atzīšanu par nepieņemamu.
- 29 Turklāt, pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja trešajā pamatā norāda izvirzīto jautājumu, kas būtībā ir par to, vai tad, ja Vispārējās tiesas ieskatā lietas dalībnieku pienācīgi nepārstāv advokāts Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta izpratnē, Hartas 47. un 52. pantā ir paredzēts, ka Vispārējai tiesai, pirms tiek pieņemts lēmums par prasības noraidīšanu, tas ir jāpaziņo minētajam lietas dalībniekam, lai viņš varētu tikt pienācīgi pārstāvēts. Otrkārt, no pieteikuma par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu izriet, ka Vispārējās tiesas iespējamā pienākuma ļaut apelācijas sūdzības iesniedzējam novērst trūkumus savā prasībā pirms tās nepieņemamības konstatēšanas nozīmīgums, nepārkāpjot Hartā nostiprinātās tiesības, pārsniedz pārsūdzētā rīkojuma robežas. Šajā ziņā ir jānorāda, ka šāds jautājums nav saistīts ar kādu konkrētu Savienības tiesību jomu, bet attiecas uz jebkāda veida strīdiem, kas tiek izskatīti Vispārējā tiesā un attiecībā uz kuriem tiek prasīta advokāta pārstāvība Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta trešās daļas izpratnē.
- 30 Ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas izklāstītos apstākļus, šis pieteikums par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu juridiski pietiekami pierāda, ka apelācijas sūdzības otrajā un trešajā pamatā ir izvirzīti jautājumi, kas ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei un attīstībai.
- 31 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, apelācijas sūdzības otrais un trešais pamats, uz kuriem attieksies atbildes raksts uz apelācijas sūdzību, ir jāatzīst par pieļaujamu, un pārējā daļā tā ir jāatzīst par nepieļaujamu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 32 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 170.b panta 4. punktu, ja apelācijas sūdzība atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58.a panta trešajā daļā izklāstītajiem kritērijiem ir atzīta par pilnībā vai daļēji pieļaujamu, tiesvedība turpinās saskaņā ar šī Reglamenta 171.–190.a pantu.
- 33 Kā noteikts minētā Reglamenta 137. pantā, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā atbilstoši šā Reglamenta 184. panta 1. punktam, lēmumu par tiesāšanās izdevumiem ietver galīgajā spriedumā vai rīkojumā.
- 34 Līdz ar to, tā kā pieteikums apelācijas sūdzības atzīšanai par pieļaujamu ir daļēji apmierināts, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma palāta) izdod rīkojumu:

- 1) Apelācijas sūdzība ir daļēji pieļaujama.**
- 2) Atbildes raksts uz apelācijas sūdzību attieksies uz apelācijas sūdzības otro un trešo pamatu.**
- 3) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.**

[Paraksti]